

indeholder den en Forudsætning om, at den Fremgangsmaade, der herefter skal benyttes ved Navneforandring, skal være en anden end den hidtil anvendte. Derom skal jeg kun udtale, at jeg ikke anser det for heldigt, at Ministeriet gennem Gebyrets Nedsættelse, og hvad dermed staar i Forbindelse, gør en Forandring i Reglerne om Navneforandrings Erhvervelse. At dette ikke billiges af Flertallet, er en medvirkende Grund til, at vi ikke kunne se bort fra den Uregelmæssighed, som det efter vor Mening er, at optage saadanne Anmærkninger paa Finansloven. Spørgsmaalet om Navneforandring har jo foreligget for dette Ting i Fjor gennem et selvstændigt Lovforslag, som kom herop efter at være behandlet i Folketinget. Det blev ikke behandlet til Ende her, men Spørgsmaalet er dog i og for sig et Lovgivningsanliggende, og jeg mener, at turde sige, at der vistnok lige saa vel i dette Ting som i det andet Ting er et Ønske om at komme til en bekvem og hensigtsmæssig, og jeg kan gerne tilføje billig Ordning af denne Sag. Men den Ordning, som er paatænkt fra Justitsministeriets Side, forekommer os ikke heldig, og vi kunne allerede af den Grund ikke hidrage til, at den gennemføres ved Gebyrets Nedsættelse.

Det andet Punkt der hører til den Kategori, jeg her taler om, altsaa Bestemmelser, som ikke bør træffes paa Finansloven, er det, som omhandles i Ændringsforslag Nr. 3, hvor der findes nævnt en Anmærkning under § 21 vedrørende Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Denne Anmærkning afgør, hvorledes Tjenestealderen for Lærere i visse Tilfælde skal beregnes. Bestemmelsen ligger udenfor, hvad Loven af 24de Marts 1899 indeholder; den kan derfor ikke træffes administrativt, og efter Flertallets Mening bør den ikke træffes uden ved Lov. Af samme principielle Grunde, som jeg før nævnede, har Flertallet stillet dette Ændringsforslag, ikke fordi man ikke er meget villig til at forhandle om Spørgsmaalet og komme den ærede Minister i Møde, men fordi man mener, at det bør afgøres ved særskilt Lov.

Den anden Kategori angaar Understøttelser, som nærmest ere af personlig Natur. Jeg skal her først nævne Ændringsforslaget under Nr. 2, hvor der er Spørgsmaal om at forhøje en Understøttelse til en bestemt Mand, med 700 Kr., hvilket er vedtaget i Folketinget. Denne Bevilling ønsker Flertallet ikke at slutte sig til. Jeg skal ikke udtale mig nærmere om denne Sags Rea-

litet. Der foreligger meget sparsomme Oplysninger om Grunden til Forhøjelsen. Der findes i Betænkningen aldeles ingen Grunde anført. Forslaget er ikke stillet af Regeringen, men er kommet ind ved Finanslovens Behandling i Folketinget og er stillet af dettes Finansudvalg. Der findes, som sagt, ingen Motivering i Betænkningen, og skønt jeg har bestræbt mig for at finde en saadan i selve Tidenden og har læst, hvad den ærede Ordfører i det andet Ting har sagt derom, beklager jeg, at jeg ikke derved har faaet nogen yderligere Oplysning, thi den Henvisning, som der findes til en Folketingstidende for mange Aar siden, har ikke kunnet føre mig til noget Resultat. Paa det angivne Sted har det i alt Fald været mig umuligt, at finde Oplysninger; og jeg ved ikke, hvor der ellers staar noget om Sagen. Jeg maa altsaa med Hensyn til Realiteten hævde, at Sagen foreligger ganske uoplyst. Men det er dog ikke det, som det særlig drejer sig om. Det, der i Særdeleshed paakalder Opmærksomheden, er den Omstændighed, at Folketinget efter Flertallets Mening ikke har skiftet Sol og Vind lige, naar det har bevilget dette Beløb og derimod nægtet nogle af Regeringen foreslaaede Bevillinger, som efter deres Natur fortjente at komme i Betragtning. Jeg skal i saa Henseende først nævne, at det af Regeringen var foreslaaet at tillægge Professor i klassisk Filologi J. L. Heiberg en større Anciennitet end den, der tilkommer ham efter hans Udnævnelsesdato. Ministeren har i en Skrivelse, der findes i Folketingets Betænkning Sp. 359—60, meddelt, at Professor Heiberg blev udnævnt til Professor i klassisk Filologi den 22de November 1895 fra 1ste Januar 1896 at regne. Han blev først ansat i en Alder af 41 Aar; og da han kaldtes til Professoratet, maatte han opgive en Stilling som Medbestyrer af Borgerdydskolen i Kjøbenhavn, med en aarlig Indtægt af 8 à 9000 Kr., saaledes at Overgangen til Professorstillingen for ham medførte en betydelig Nedgang i hans aarlige Indtægter. Desuagtet begærede Professor Heiberg ikke ved sin Ansættelse at opnaa nogen som helst Begunstigelse, men efter at han var ophørt at være Medejer af den nævnte Skole, og hans Indtægt altsaa var gaaet meget betydeligt ned, først da kom han med et Andragende om, at han nu maatte faa sin Anciennitet beregnet paa en saadan Maade, at han derved kunde faa et moderat Lønningstillæg. Det fandt Ministeren meget rimeligt, og det kan jeg kun prise ham